

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 27 oktober 2009 in zaak nr. 09/37287 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2009 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 oktober 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 november 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen, welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) berust, indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is. Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.

Volgens paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is het mogelijk om een Dublinclaimant op grond van artikel 59, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) of artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 in bewaring te stellen. Voor de toepassing van deze bewaringsgrond is het noodzakelijk dat er een belangenafweging plaatsvindt (zie A6/5.3.3.5). Bij overname- en terugnameverzoeken is de belangenafweging in beginsel al gegeven, nu de betrokken vreemdeling reeds eerder is vertrokken uit de lidstaat welke verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek (overname), dan wel uit de lidstaat is vertrokken die zich reeds verantwoordelijk had verklaard voor de behandeling van zijn asielverzoek (terugname). Het gegeven dat er gevaar bestaat dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht voordat de overdracht geëffectueerd kan worden, is in beginsel altijd aanwezig bij Dublinclaimanten.

2.2. In de grieven, in onderlinge samenhang bezien, klaagt de staatssecretaris onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen

dat artikel 6 van de Verordening geen andere conclusie toelaat dan dat de asielaanvraag van een alleenstaande minderjarige wordt behandeld in het land waar hij de asielaanvraag heeft ingediend. Dit is volgens de staatssecretaris een te beperkte uitleg van dit artikel. De rechtbank gaat hiermee voorbij aan het feit dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in beginsel ligt bij de lidstaat waar een lid van het gezin van de niet-begeleide minderjarige zich wettig ophoudt. Pas bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar de minderjarige zijn asielaanvraag heeft ingediend. De door de rechtbank op grond van de te beperkte uitleg van artikel 6 van de Verordening getrokken conclusie dat de door de staatssecretaris voorgenomen Dublinprocedure geen kans van slagen heeft, is dan ook onjuist, zodat, anders dan de rechtbank aanneemt, de staatssecretaris paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 op de vreemdeling van toepassing heeft kunnen achten.

2.2.1. De tekst van artikel 6 van de Verordening biedt geen grond voor de uitleg die de rechtbank aan deze bepaling heeft gegeven. De uitleg daarvan door de staatssecretaris wordt bevestigd door de Toelichting bij het voorstel voor de Verordening, (COM(2001)447def), waarin onder punt 3.1 staat vermeld, dat bedoeld is in de nieuwe verordening aan de criteria ter bescherming van de eenheid van het gezin een criterium toe te voegen om er voor te zorgen dat niet-begeleide minderjarigen terecht komen bij volwassen familieleden die zich reeds in een lidstaat bevinden en die de minderjarige ten laste kunnen nemen. Hieruit volgt dat artikel 6 van de Verordening, waarin dit criterium is vastgelegd, in die zin moet worden uitgelegd, dat eerst moet worden gezien of zich op het grondgebied van een andere lidstaat een volwassen lid van het gezin van de niet-begeleide minderjarige bevindt, die de zorg voor deze minderjarige op zich kan nemen. Pas als voldoende is komen vast te staan dat er geen familieleden zijn die deze zorg op zich kunnen nemen, dient het land waarin de niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag heeft ingediend, deze in behandeling te nemen.

De staatssecretaris heeft de vreemdeling dus kunnen beschouwen als Dublinclaimant waarop paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 van toepassing is. Dit betekent dat de belangenafweging in beginsel in het voordeel van de staatssecretaris uitvalt. Gezien de omstandigheden die aan de inbewaringstelling ten grondslag zijn gelegd, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om van het opleggen van de maatregel van bewaring af te zien. In zoverre slagen de grieven.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 11 oktober 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft betoogd dat, nu hij inmiddels een asielverzoek heeft ingediend, het uitblijven van de categoriewijziging de inbewaringstelling onrechtmatig heeft gemaakt.

Het uitblijven van een categoriewijziging maakt de voortzetting van

een bewaring onrechtmatig, indien de met de voortzetting van de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Van een dergelijke onevenwichtigheid is - alle feiten, omstandigheden en belangen in aanmerking genomen - in dit geval geen sprake, mede gelet op het feit dat ten tijde van de zitting bij de rechtbank eerst vier dagen sedert indiening van de asielaanvraag waren verstreken.

2.5. De vreemdeling heeft verder naar voren gebracht dat de staatssecretaris onvoldoende voortvarend heeft gehandeld door, nadat hij te kennen had gegeven dat hij een asielverzoek wilde indienen, hem daartoe niet onmiddellijk in de gelegenheid te stellen.

De vreemdeling is op 11 oktober 2009 in bewaring gesteld en heeft op 13 oktober 2009 te kennen gegeven een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te willen indienen. Nu de vreemdeling daartoe op 17 oktober 2009 in de gelegenheid is gesteld, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris in dit opzicht met onvoldoende voortvarendheid te werk is gegaan. Het beroep van de vreemdeling op het tijdsverloop kan mitsdien niet slagen.

2.6. Ten slotte heeft de vreemdeling gesteld, dat de staatssecretaris heeft nagelaten het Nidos als zijn voogd aan te wijzen.

Hoewel ter zitting bij de rechtbank geen zekerheid is verkregen over de vraag of het Nidos inmiddels optreedt als voogd van de vreemdeling, bestaat geen grond voor het oordeel dat de vreemdeling door de gang van zaken is benadeeld, nu hij twee dagen na de inbewaringstelling daartegen in beroep is gekomen en hij ook de leeftijd heeft om met behulp van een advocaat zijn belangen zelf te kunnen behartigen.

2.7. De Afdeling zal het beroep ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 oktober 2009 in zaak nr. 09/37287;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en T.M.A. Claessens en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

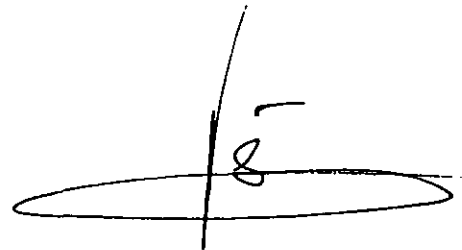
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2010

205.

Verzonden: 18 januari 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Model M110-A Maatregel van bewaring

V-nummer :
IND-nummer :

0960. 12-1183.

Piketadvocaat : SAM Filken

Tel: 0162-683950

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens Hulpofficier van Justitie, legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
 Voorna(am)(en) :
 Geboortedatum :
 Geslacht : Mannelijk
 Geboorteplaats :
 Geboorteland : Afghanistan
 Nationaliteit : Afghaanse

ONTVANGEN:

12 OKT. 2009

ULAS PV DEN BOSCH
PC-440

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- artikel 59, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
 artikel 59, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;

deze maatregel wordt gevorderd door:

- het belang van de nationale veiligheid, omdat
 het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
- verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
 veroordeeld is terzake misdrijf
 ongewensd verklaard is
 niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 Vreemdelingenbesluit 2000
 zich niet aangemeld heeft bij de Korpschef
 zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
 gebruik maakt/maakte van een vals/vervals document
 zich bedient /heeft van een of meerdere aliasen
 geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
 eerder niet rechmatig in Nederland verbleven heeft
 andere reden(en): Onvoldoende middelen van bestaan
- Artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

De maatregel is opgelegd:

Plaats: Eindhoven

Datum: 11-10-2009 Tijd: 18:45 uur

Staatssecretaris van Justitie,
 namens deze,
 de hulpofficier van justitie,

BJM van de Grifend,
 2e Luitenant der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 5126736. Hierbij dient - bij voorkeur - gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie "www.rechtspraak.nl".

* Slechts invullen bij inbewaringstelling op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

ONTVANGST TIJD 14. OKT. 14:24

E5119 491 1E+

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 09/37287

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

van Afghaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.H.K. van Middelkoop, advocaat te Haarlem,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,

gemachtigde: mr. G.M.F. Mensink, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Op 11 oktober 2009 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 13 oktober 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 20 oktober 2009. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A.S. Datoobar als tolk in de Farsi taal. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Op 22 oktober 2009 heeft de rechtbank het onderzoek heropend teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen nadere inlichtingen te verstrekken. Bij faxbericht van eveneens 22 oktober 2009 heeft verweerder nadere inlichtingen verstrekt. De gemachtigde van eiser heeft hierop bij faxbericht van 23 oktober 2009 gereageerd. Beide partijen hebben toestemming verleend de zaak zonder nadere zitting af te doen. De rechtbank heeft het onderzoek vervolgens gesloten.

2. Overwegingen

1. Eiser heeft het volgende - zakelijk weergegeven en voor zover relevant - aangevoerd. Eiser zit gedetineerd in Sassenheim tussen strafrechtelijk gedetineerde minderjarigen. De inbewaringstelling van eiser is disproportioneel aangezien hij minderjarig is en asiel heeft aangevraagd. Verweerder dient immers extra terughoudend te zijn bij het opleggen van vrijheidsontnemende maatregelen ten aanzien van asielzoekers en ten aanzien van minderjarigen. Verder heeft verweerder gesteld een claim te gaan leggen op grond van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublinverordening). Verweerder had niettemin een belangenafweging moeten maken. Het betreft hier geen overname- of terugnameverzoek zoals bedoeld in paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, zodat verweerder ingevolge diezelfde paragraaf van de Vc 2000 een belangenafweging had moeten maken alvorens eiser in bewaring te stellen. Bovendien had de vrijheidsontnemende maatregel omgezet moeten worden naar de b-grond, nadat eiser zijn asielaanvraag had ingediend. Verder heeft verweerder verzuimd het Nidos in te schakelen om als voogd van eiser op te treden. Tot slot heeft eiser op 13 oktober 2009 aangegeven een asielaanvraag in te willen dienen en is hij daartoe pas op 17 oktober 2009 in de gelegenheid gesteld.

2. Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. Verweerder stelt dat eiser in redelijkheid in bewaring gesteld kon worden omdat hij een mogelijke Dublinclaimant is, waardoor de belangenafweging in het voordeel van verweerder uitvalt. Eiser is namelijk via onder meer Griekenland en Frankrijk naar Nederland gereisd, overigens zonder daar een asielaanvraag in te dienen. Dientengevolge kan er een Dublinclaim worden gelegd bij één van die twee landen en is paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 van toepassing. Dat betekent dat de belangenafweging in beginsel in het voordeel van verweerder uitvalt. Verweerder verwijst hierbij naar jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), in het bijzonder naar de uitspraak van 29 april 2009 (LJN: BD1594). Verder stelt verweerder, onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de AbRS, dat het gegeven dat eiser eerst op 17 oktober 2009 in de gelegenheid is gesteld om een asielaanvraag in te dienen, de maatregel niet onrechtmatig maakt.

3. De rechtbank heeft op 22 oktober 2009 het onderzoek heropend. Zij heeft verweerder verzocht zich uit te laten over artikel 6 van de Dublinverordening. Die bepaling schrijft voor dat in geval van alleenstaande minderjarige asielzoekers de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat berust waar de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.

4. Bij faxbericht van 22 oktober 2009 heeft verweerder deze vraag - samengevat en voor zover relevant - als volgt beantwoord. Verweerder verwijst nogmaals naar de uitspraak van de AbRS van 29 april 2008 (LJN: BD1594) en naar artikel 10, eerste lid, van de Dublinverordening. Nu niet in geschil is dat eiser, alvorens hij naar Nederland is gereisd en hier een asielaanvraag heeft ingediend, in Griekenland en Frankrijk heeft verbleven en dat verweerder om die reden onderzoekt of eiser ingevolge de Dublinverordening kan worden overgedragen, dient te worden geoordeeld dat paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 van toepassing is. Deze omstandigheid weegt bijzonder zwaar, in die zin dat de belangenafweging in beginsel in het nadeel van eiser uitvalt. Gezien voorts de gronden die

Zaaknummer: AWB 09/37287 inzake

Pagina 3 van 5

aan de inbewaringstelling ten grondslag zijn gelegd, bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om van het opleggen van de maatregel van bewaring af te zien. Verweerder kan op voorhand geen standpunt innemen over de vraag of een Dublinprocedure, gelet op artikel 6 van de Dublinverordening, kans van slagen heeft. De belangenafweging in het kader van het voortzetten van de vreemdelingenbewaring dient in het voordeel van verweerder uit te vallen.

5. De gemachtigde van eiser heeft per faxbericht van 23 oktober 2009 op het antwoord van verweerder gereageerd en heeft - samengevat en voor zover relevant - het volgende aangevoerd. Ingevolge paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 heeft verweerder de mogelijkheid om eiser na een belangenafweging niet in bewaring te stellen. Bovendien is het, nu het bij eiser geen terug- of overnameverzoek betreft maar een Dublinclaim op grond van artikel 10, eerste lid, van de Dublinverordening, ingevolge paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 noodzakelijk dat er een belangenafweging wordt gemaakt. Eiser had niet in vreemdelingenbewaring gesteld mogen worden nu hij minderjarig is en asiel heeft aangevraagd. Bovendien is het leggen van een Dublinclaim voor eiser, gezien artikel 6 van de Dublinverordening, in strijd met de Dublinverordening zelf. Verweerder heeft ten onrechte de Dublinclaim meegenomen in de belangenafweging.

De rechtbank overweegt het volgende.

6. De rechtbank stelt voorop dat de onderhavige procedure zich niet leent voor een beoordeling ten gronde van een mogelijk in te dienen Dublinclaim. Dit neemt echter niet weg dat de omstandigheid dat verweerder overweegt een Dublinprocedure te starten niet in eisers nadeel mag worden gewogen in de beslissing tot oplegging dan wel voortdoring van de bewaringsmaatregel, indien evident is dat de Dublinprocedure niet tot uitzetting kan leiden (vgl. ABRS 8 oktober 2009, LJN: BK0484, rov. 2.1.2).

7. Artikel 6 van de Dublinverordening luidt als volgt:

"Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voorzover dit in het belang van de minderjarige is. Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend."

8. De rechtbank is van oordeel dat de tekst van deze bepaling geen andere conclusie toelaat dan dat de asielaanvraag van een alleenstaande minderjarige wordt behandeld in het land waar de aanvraag is ingediend, ongeacht of hij eerder illegaal de grens van een andere lidstaat heeft overschreden. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder niet heeft gesteld dat artikel 6 anders moet worden uitgelegd, maar heeft volstaan met de mededeling dat op de Dublinprocedure niet kan worden voortgelopen. Dit leidt tot het oordeel dat in dit geval evident is dat de door verweerder voorgenomen Dublinprocedure geen kans van slagen heeft. Verweerder heeft dan ook ten onrechte in het nadeel van eiser laten meewegen dat op eiser, als mogelijke Dublinclaimant, paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 van toepassing is.

9. De rechtbank overweegt voorts dat ingevolge paragraaf A6/5.3.3.5 van de Vc 2000 het toepassen van vreemdelingenbewaring bij vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen

Zaaknummer: AWB 09/37287 inzake

Pagina 4 van 5

van een verblijfsvergunning asiel hebben ingediend, zo beperkt mogelijk dient te geschieden. Verder is van belang dat ingevolge paragraaf A6/1.5 van de Vc 2000 vreemdelingenbewaring alleen dient te worden toegepast indien dit strikt noodzakelijk is en dat bij minderjarigen een versterkte mate van terughoudendheid dient te worden betracht. Nu aan toepassing van de maatregel, met inachtneming van het voorgaande, alleen nog ten grondslag ligt dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier, hij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder de belangenafweging in redelijkheid niet in het nadeel van eiser heeft kunnen laten uitvallen.

10. Hieruit volgt dat de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en beveelt de onmiddellijks opheffing van de bewaring.

11. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiser ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 105,- per dag dat eiser op een politiebureau ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest en € 80,- per dag dat eiser in het huis van bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, derhalve in totaal € 1305,- (1 x € 105 + 15 x € 80).

12. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,-, wegingsfactor 1).

Zaaknummer: AWB 09/37287 inzake

Pagina 5 van 5

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat verweerder de bewaring onmiddellijk opheft;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot € 1305,- (zegge: duizenddriehonderdvijf euro), te betalen aan eiser;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag groot € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), te betalen aan de griffier van deze rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fahmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. A.E. Runne, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 27 oktober 2009.

De griffier is niet in staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Afschrift verzonden op: 27 OKT 2009

Conc.: AR
Coll:
D: B
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 35, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Ontvangst tijd 27. Okt. 13:19

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 62
Den Haag
Infolijn 070-779 4489
Fax 070- 779 4709

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. G.M.F. Mensink
Doorkiesnummer	070 779 7029
Faxnummer	070 779 4545
Datum	2 november 2009
Ons kenmerk	0910.12.1183
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	1
Onderwerp	Hoger beroep van de Staatssecretaris van Justitie

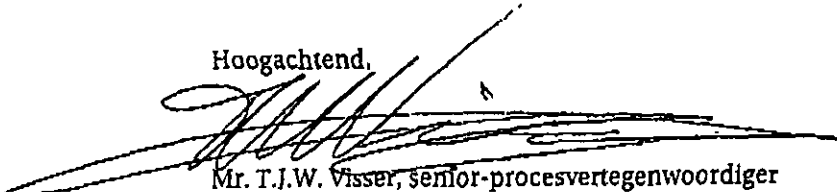
RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
0 2 NOV 2009	
ZAAKNR.	200008283
AMM	9/3
BETANDELD DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 27 oktober 2009, verzonden diezelfde datum, met kenmerk Awb 09/37287.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie-en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. T.J.W. Visser, senior-procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
02 NOV 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam,
van 27 oktober 2009
met kenmerk AWB 09/37287

Inzake:

met kenmerk 0910.12.1183
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M.H.K. van Middelkoop
advocaat te (2023 AD) Haarlem aan de Schotersingel 153

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr G.M.F. Mensink
070 779 7029

1. Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 27 oktober 2009, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk Awb 09/37287, in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 11 oktober 2009 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de bewaring heeft bevolen en de Staat der Nederlanden heeft veroordeeld tot vergoeding van de schade aan verweerder van € 1.305,00 alsmede tot vergoeding van de proceskosten ad € 874,- (*bijlage 1*).

2. Achtergronden

Bij besluit van 11 oktober 2009 is aan verweerder de vrijheidsontnemende maatregel genoemd in artikel 59, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) opgelegd.

Bij uitspraak van 27 oktober 2009, met kenmerk Awb 09/37287, heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris van Justitie

3.1 De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3, rechtsoverweging 8, het volgende.

“De rechtbank is van oordeel dat de tekst van deze bepaling geen andere conclusie toelaat dan dat de asielaanvraag van een alleenstaande minderjarige wordt behandeld in het land waar de aanvraag is ingediend, ongeacht of hij eerder illegaal de grens van een andere lidstaat heeft overschreden. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder niet heeft gesteld dat artikel 6 anders moet worden uitgelegd, maar heeft volstaan met de mededeling dat op de Dublinprocedure niet kan worden vooruitgelopen. Dit leidt tot het oordeel dat in dit geval evident is dat de door verweerder voorgenomen Dublinprocedure geen kans van slagen heeft. Verweerder heeft dan ook ten onrechte in het nadeel van eiser laten meewegen dat op A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 van toepassing is.”

Grief 2

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3 en 4, rechtsoverweging 9, het volgende.

“De rechtbank overweegt voorts dat ingevolge paragraaf A6/5.3.3.5 van de Vc 2000 het toepassen van vreemdelingenbewaring bij vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel hebben ingediend, zo beperkt mogelijk dient te geschieden. Verder is van belang dat ingevolge paragraaf A6/1.5 van de Vc 2000 vreemdelingenbewaring alleen dient te worden toegepast indien dit strikt noodzakelijk is en dat bij minderjarigen een versterkte mate van terughoudendheid dient te worden

betracht. Nu aan toepassing van de maatregel, met inachtneming van het voorgaande, alleen nog ten grondslag ligt dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier, hij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en niet over voldoende middelen beschikt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder de belangenafweging in redelijkheid niet in het nadeel van eiser heeft kunnen laten uitvallen."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 10,11 en 12 op pagina 4. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de eerste grief

- 3.5 De Staatssecretaris is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat op verweerder paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc 2000 niet van toepassing is. De rechtbank heeft zich daarbij ten onrechte uitgelaten over de kansrijkheid van de voorgenomen Dublinprocedure en tevens ten onrechte overwogen dat het evident is dat de voorgenomen Dublinprocedure geen kans van slagen heeft.
- 3.6 De Staatssecretaris stelt zich ten eerste op het standpunt dat de rechtbank zich ten onrechte heeft uitgelaten over de kansrijkheid van een eventueel te leggen Dublinclaim. De kansrijkheid van een dergelijke claim komt eerst aan de orde in de asielprocedure, dan wel in de procedure inzake de overdracht van de vreemdeling. Mitsdien kan de kansrijkheid van een dergelijke claim geen rol spelen bij de vraag of paragraaf A6/5.3.3.6 Vc op een vreemdeling van toepassing is. Dit zou anders zijn indien de vreemdeling heeft aangetoond dat op voorhand vast staat dat de overdracht niet kan plaatsvinden. De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat verweerder heeft nagelaten dit aan te tonen. Verweerder heeft in dit kader enkel gesteld dat het leggen van een Dublinclaim, gezien artikel 6 van de Verordening, in strijd zou zijn met deze Verordening. Met deze stelling is niet op voorhand aangetoond dat verweerder niet zou kunnen worden overgedragen. Van een situatie als bedoeld in rechtsoverweging 2.1.2. van de rechtbank aangehaalde uitspraak van uw Afdeling van 8 oktober 2009 (LJN BK0484) is derhalve geen sprake. De rechtbank heeft zich ten onrechte uitgelaten over het kunnen slagen van een eventuele Dublinclaim en is hiermee buiten haar bevoegdheden getreden.
- 3.7 De Staatssecretaris stelt zich ten tweede op het standpunt dat de rechtbank – nog afgezien van het feit dat zij zich niet inhoudelijk mocht uitlaten over de kansrijkheid van een Dublinclaim in het licht van artikel 6 van de Dublinverordening - artikel 6 van de Dublinverordening onjuist heeft beoordeeld. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat artikel 6 van de Verordening geen andere conclusie laat dan dat de asielaanvraag van een alleenstaande minderjarige wordt behandeld in het land waar hij de asielaanvraag heeft ingediend. De rechtbank hanteert hiermee een te beperkte uitleg. De rechtbank gaat hiermee immers voorbij aan het feit dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in beginsel ligt bij de lidstaat waar een lid van het gezin van de niet begeleide minderjarige zich wettig ophoudt. Pas bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar de minderjarige zijn asielaanvraag heeft ingediend. Door te overwegen dat de tekst van artikel 6 geen andere conclusie toelaat dan dat de asielaanvraag van een alleenstaande minderjarige wordt behandeld in het land waar deze aanvraag is ingediend, wordt voorbij gegaan aan het gegeven dat eerst onderzocht dient te worden of er ergens in het Dublingebied familieleden wettig verblijven. Immers, artikel 6 van de verordening is een middel om te voorkomen dat een alleenstaande minderjarige vreemdeling alleen in het

Dublingebied verblijft, terwijl zijn familieleden ergens anders zouden verblijven. De rechtbank heeft dit miskend.

- 3.8 In dit kader heeft de rechtbank tevens ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris niet heeft gesteld dat artikel 6 anders zou moeten worden uitgelegd. De Staatssecretaris merkt op zij zich over de interpretatie van artikel 6 in het geheel niet heeft uitgelaten. Ten aanzien van dit artikel is enkel opgemerkt dat op voorhand geen standpunt ingenomen kan worden over de kansrijkheid van het opstarten van een Dublinprocedure mede in het licht van voormeld artikel. De overweging van de rechtbank is derhalve een onjuiste weergave van het standpunt van de Staatssecretaris.
- 3.9 Ten derde oordeelt de rechtbank ten onrechte dat op verweerder het beleid als volgt uit paragraaf A6/5.3.3.6 Vc niet van toepassing is, nu evident is dat de door de Staatssecretaris voorgenomen Dublinprocedure geen kans van slagen heeft. Op grond van het bovenbeschrevene heeft de rechtbank zich ten onrechte en onjuist uitgelaten over de kansrijkheid van een claim in het kader van de Dublinprocedure. Nu tussen partijen niet in geschil is dat verweerder alvorens hij naar Nederland is gereisd en hier een asielaanvraag heeft ingediend, in Griekenland en Frankrijk heeft verbleven en dat de Staatssecretaris om die reden onderzoekt of zij verweerder ingevolge de Verordening kan overdragen, dient te worden beoordeeld dat paragraaf A6/5.3.3.6 Vc op hem van toepassing is. De Staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het beleid als bepaald in paragraaf A6/5.3.3.6 Vc op verweerder van toepassing is.

Zie: AbRS, 29 april 2008 (LJN: BD 1594)

Toelichting op de tweede grief

- 3.10 De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de Staatssecretaris in redelijkheid de maatregel van bewaring niet op had kunnen leggen. Ten onrechte heeft de rechtbank de omstandigheid dat op verweerder het beleid als volgt uit A6/5.3.3.6 Vc van toepassing is niet erkend en hierin mitsdien ten onrechte geen bijzonder zwaarwegend belang gezien. Onder verwijzing naar hetgeen staat opgenomen in paragraaf 3.5 tot en met 3.9 stelt de Staatssecretaris zich op het standpunt dat het beleid inzake Dublinclaimanten op verweerder van toepassing is. Deze omstandigheid weegt bijzonder zwaar, in die zin dat de belangenafweging in beginsel ten nadele van verweerder uitvalt. Gezien voorts de gronden die aan de inbewaringstelling ten grondslag zijn gelegd, bestond geen grond voor het oordeel dat de Staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om van het opleggen van de maatregel van bewaring af te zien.

Zie: AbRS, 29 april 2008 (LJN: BD 1594)

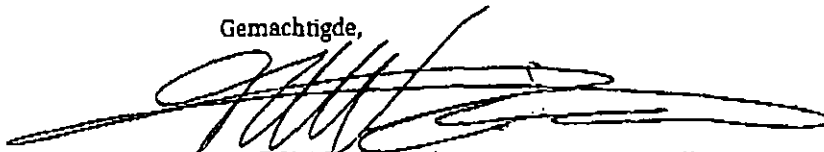
- 3.11 Gelet op het vorenstaande had de rechtbank bij afweging van alle betrokken belangen tot het oordeel behoren te komen dat de vrijheidsontnemende maatregel gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank heeft dit miskend.

4 Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Staatssecretaris verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, het verzoek om schadevergoeding af te wijzen en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren.

Den Haag, 2 november 2009

Gemachtigde,

Mr. T.J.W. Visser, senior-procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG*